

Annemarie Jongbloed

DE SUPERHACKER

Uitgeverij Ploegsma Amsterdam

BLOEMKOOL

Harde scheten zijn leuk. Die hoor ik tenminste. Zachte stinken alleen maar. Oma en de oude man in het bed naast haar laten om de beurt een tetterende scheet. Het lijkt wel een wedstrijd wie de hardste laat. En aan hun gezichten te zien, is het een serieuze wedstrijd. Allebei hebben ze hun ogen dicht en ze geven geen kik. Ik ben de enige die lacht. Hoewel?

Een meisje komt binnen. Ze houdt haar hand voor haar mond maar ik zie haar bruine pretogen. Echt, die kan ik vanaf hier zien. Pretogen geven licht. Een soort licht waardoor ik me ook lichter voel.

‘Ze houden een schetenwedstrijd,’ zeg ik tegen het meisje.

Ik weet niet of ze iets terugzegt, want ze heeft nog steeds haar hand voor haar mond. Dan pakt ze een klapstoel en zet die bij het bed van de man. Het meisje

kijkt even naar hem. Hij ligt op zijn zij, onbeweeglijk en nog steeds met zijn ogen dicht.

Dan kijkt ze naar mij. ‘Wie heeft er gewonnen?’ zeggen haar lippen.

Voor ik kan antwoorden, steekt de man zijn hand op.

We schieten in de lach. ‘Opa dus,’ zegt het meisje.

Opeens kreunt oma: ‘Ik voel me niet lekker.’

Verschrikt kijk ik naar haar, ze heeft haar ogen open. Ze zal toch niet weer bewusteloos raken? Ik druk op de knop die aan oma’s bed hangt. Het meisje kijkt me met een bang gezicht aan en rent dan de gang op.

Oma ligt nu helemaal slap en heeft haar ogen dicht. Al snel komt er een verpleegkundige de kamer in met het meisje achter zich aan. Hij ziet meteen wat er aan de hand is en zijn zware stem zorgt ervoor dat ik hem goed versta: ‘Nou meid, je oma is weer flauwgevallen. Gelukkig lag ze al in bed, dus is ze niet écht gevallen.’

Op dat moment doet oma haar ogen weer open.

‘Goed, u bent er weer,’ zegt de verpleegkundige nors terwijl een pasje van zijn blouse valt. ‘Wat gebeurde er?’

Oma weet het niet en terwijl ik het pasje van de grond pak en aan de verpleegkundige geef, zeg ik: ‘Ze viel zo- maar flauw. Net als de vorige keren, toen ze nog thuis was.’

‘Vreemd,’ zegt de verpleegkundige. Fronsend pakt

hij het pasje aan en stopt het in zijn zak, waar het voor de helft uitsteekt. ‘Maar de arts heeft niets gevonden. Uw hartslag en bloeddruk zijn goed.’ Hij kijkt oma streng aan: ‘U moet echt meer eten.’

De verpleegkundige gaat de kamer uit en door de open deur zie ik dat hij iets op de laptop tikt die op een karretje in de gang staat.

Dan komt Noura de kamer in. Haar naam staat op een kaartje op haar witte blouse. Gisteren, toen oma hier kwam, was ze er ook. Ze lacht naar mij en vraagt dan aan oma wat ze wil drinken. Noura heeft een fijne, lage stem waardoor ik haar goed versta. Toen mijn juf doorhad dat ik ondanks mijn hoorapparaten, lage tonen beter hoor dan hoge, probeerde ze lager te praten. Dat hield ze maar kort vol en nu zorgt ze er altijd voor dat ik haar mond zie als ze praat. Liever had ik gehad dat juf Hanne met de lage stem was blijven praten, want nu zit ik vooraan in de klas en ze heeft bruine tanden en stinkt uit haar mond.

Noura ruikt juist lekker. Of is dat het eten op het blad dat ze op het kastje bij oma’s bed zet? Als ik de groente zie, begrijp ik dat ik me wel moet vergissen: bloemkool.

‘Goedemiddag mevrouw Muis, gaat het weer?’ Ze aait oma even over haar schouder. ‘Ik heb eten voor u.’

Oma mompelt ‘dank u wel’.

Dan wendt Noura zich naar mij: ‘Gaat het met jou, meisje?’

Ik knik en Noura geeft me een glas limonade: ‘Dit is eigenlijk alleen voor patiënten, dus niet verder vertellen, hè Moos.’ Ze geeft me een knipoog en geeft het andere meisje ook een glas: ‘Alsjeblieft, Asha.’

Het meisje met de pretogen heet dus Asha.

‘En meneer Hoofman, voor u heb ik ook een maaltijd.’ De oude man steekt opnieuw zijn hand op, maar laat zich meteen weer in het kussen zakken.

Ik kijk naar oma, die haar ogen weer dicht heeft. ‘Oma, wil je wat eten?’ Oma geeft geen antwoord dus ik vraag het nog eens. ‘Oma?’

Oma schudt haar hoofd. Gisteren wilde ze ook al geen eten. Toen heb ik de spaghetti samen met papa opgegeten. Maar die bloemkool ga ik echt niet eten. Papa mag het wel als hij straks uit zijn werk naar het ziekenhuis komt.

Thuis had oma ook al een tijdje geen trek. Daardoor zijn haar ogen groter. Niet echt, natuurlijk maar omdat haar gezicht dunner geworden is, lijken haar ogen groter dan eerst. Haar gezicht is gelukkig wel minder geel dan gisteren. Toen leek ze nog op een minion, zo’n mannetje uit een film die we samen een keer hebben gezien. Die minions waren grappig en hadden een on-

begrijpelijke taal, maar dat is voor mij juist handig. Dan weet ik zeker dat ik niks mis. Oma praatte toen ook nog vaak. Nu zegt ze bijna niets meer. Soms kreunt ze alleen een beetje.

Dat ze soms op een minion lijkt, komt doordat haar galwegen zijn afgesloten, zei de dokter. Ik had nog nooit van galwegen gehoord, maar die zitten dus in je lijf en vervoeren een groengele vloeistof. Die gal gaat nu door slangen uit oma's buik naar zakken die aan het bed hangen. Dat ziet er supersmerig uit. Maar ik begrijp wel dat het uit oma's lijf moet zodat ze haar eigen kleur terugkrijgt. Ik probeer niet naar de zakken te kijken, want dan word ik misselijk. Net als van die bloemkool, trouwens. Ik snap best dat oma en Asha's opa die niet opeten.

Een vrouw in het wit komt binnen. Dat is een dokter, ik herken haar aan dat ding dat ze om haar hals heeft hangen. Heet dat niet een stethoscoop? Samen met een paar anderen die net als zij witte kleding dragen, en een vrouw met een kleurige jurk, loopt ze naar het bed van meneer Hoofman.

'Asha, wil jij even thee halen op de gang? De dokter gaat opa even onderzoeken,' zegt de kleurige vrouw met een zware stem.

'Ja, mama.' Asha staat op en loopt de kamer uit.

Een van de witte pakken doet het gordijn dat tussen

mama en meneer Hoofman in hangt, dicht. Ik kijk naar oma, die nu lijkt te slapen. Ik heb ook wel zin in thee, dus loop ik achter Asha aan de gang in. Asha is iets kleiner en dikker dan ik en heeft een grote bos donker, glanzend haar. Bij het koffie- en theeapparaat draait ze zich plotseling om: ‘Waarom geef je geen antwoord?’

‘Wat?’ vraag ik.

‘Ja, of je bloemkool lust,’ zegt Asha pinnig.

‘Nee,’ zeg ik. ‘En het stinkt ook. Maar heel anders dan zachte scheten. En jij?’

Dan glimlacht Asha: ‘Ik ook niet. Waarom gaf je niet meteen antwoord?’

Ik draai mijn hoofd en stop een pluk haar achter mijn oor, zodat Asha mijn hoorapparaat kan zien: ‘Ik ben slechthorend. Ik hoor wel wat met deze dingen, maar lang niet alles. Zeker niet als ik alleen je rug zie. Het helpt mij als ik kan liplezen.’

Asha kijkt me nieuwsgierig aan: ‘Liplezen?’

‘Ik zie welke klanken je mond maakt, dat helpt mij om je te verstaan.’

Asha slaat haar hand voor haar mond en zegt iets.

‘Flauw, hoor,’ zeg ik.

Meteen haalt ze haar hand weg: ‘Sorry, ik wilde niet flauw doen, maar ik vind mijn mond niet mooi... Dus... tja...’ Ze lijkt opeens verlegen.

‘Je hebt juist hele mooie lippen,’ flap ik eruit en ik

voel mijn wangen warm worden.

Even is het stil. Dan zegt Asha: 'Ik had je hoorapparaten niet gezien. Vervelend van je oma.'

Ik knik: 'Ze valt vaker flauw, misschien omdat ze zo weinig eet. Dat moet opgelost, zodat ze beter wordt.'

Asha staat nu bij het koffie- en theeapparaat: 'Wil je ook thee?'

'Ja, dat is beter dan bloemkool,' zeg ik.

Asha pakt een papieren beker van een stapel en draait haar hoofd naar mij: 'Echt hè.' Ze trekt een vies gezicht. 'Wie heeft er ooit trek in bloemkool? Mijn opa was altijd gek op kwarktaart, maar dat staat niet op hun iPad, dus dat krijgt hij niet.'

'Niet op hun iPad?' vraag ik verbaasd.

'Noura en die andere mensen die eten uitdelen, kijken op een iPad wat patiënten wel of niet mogen eten. Bloemkool mag dus, terwijl dat juist verboden zou moeten worden. Ja, toch? Als ze nou eens taart uitdelen, dan wordt het hier vast een stuk gezelliger.'

Taart... Het idee plompt als een dikke klodder slagroom mijn hoofd binnen.